

Hồi thứ hai mươi ba

Cuộc đấu kinh hồn giữa kẻ mù người sáng

Thái hậu cười lạt hỏi:

- Võ công của Hoàng thượng cao thâm thì sao? Chẳng lẽ người lại giết mẫu thân?

Hải lão công tâu:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Việc ngỗ nghịch này không nói ra được. Nếu nô tài nói đến thì sau khi chết rồi tất phải đưa vào địa ngục rút lưỡi. Trong lòng mới nghĩ vậy thì chết đi cũng phải sa vào địa ngục tấy nã mà chịu đựng đau khổ...

Lão ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Bên mình nô tài có tên tiểu thái giám tên là Tiểu Quế Tử...

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây, giật nảy mình lên, nghĩ bụng:

- Lão con rùa nói đến ta rồi đây.

Lại nghe Hải lão công nói tiếp:

- Gã còn kém Hoàng thượng một vài tuổi. Hoàng thượng rất yêu mến gã, thường thường cùng gã chơi đồ vật để luyện võ công. Gã Tiểu Quế Tử do nô tài truyền thụ võ nghệ, tuy chưa đáng kể là bậc cao thủ bậc nhất, nhưng dám trẻ cùng loạt tuổi, ít kẻ địch nổi gã.

Vì Tiểu Bảo nghe Hải lão công tán dương mình thì không khỏi nhơn nhơn đắc ý.

Thái hậu nói:

- Đã là minh sư, tất có cao đồ. Dưới tay tướng mạnh, không có quân hèn.

Hải lão công tâu:

- Đa tạ Thái hậu ban lời tặng vàng ngọc. Nhưng Tiểu Quế Tử động thủ ra chiêu với thánh thượng mười lần thì có đến tám lần bị thất bại. Bất luận nô tài dạy gã môn võ công gì, cũng kém Hoàng thượng một bậc. Xem thế đủ biết

bản lĩnh của sư phụ đức kim thượng còn cao thâm hơn nô tài nhiều lắm. Nô tài suy đi nghĩ lại thì những tay cao thủ võ học ở trong cung tất có một vị đại hành gia. Muốn tìm ra vị đánh hành gia này vì lẽ gì đã sát hại hai vị Hoàng hậu, một vị Hoàng phi và một vị Hoàng tử, tưởng không lấy gì làm khó khăn lắm.

Thái hậu hững hờ nói:

- Té ra là thế! Người đi đường vòng vèo hàng mấy giờ rút cục để nói với ta câu chuyện này.

Hải lão công tâu:

- Thái hậu đã dạy: Có minh sư tất có cao đồ, hay ngược lại: có cao đồ tất có minh sư. Hoàng thượng đã biết sử tám lần tám là sáu tư chiêu thức về "Bát quái du long chương". Người dạy chương pháp này chắc là biết sử môn "Hoá cốt miên chương".

Thái hậu hỏi:

- Người đã tìm ra tay cao thủ về võ học đó chưa?

Hải lão công tâu:

- Nô tài tìm ra rồi!

Thái hậu cười lạt nói:

- Người thật là thâm mưu. Sở dĩ người tận tâm dạy võ cho Tiểu Quế Tử đến tỷ võ với Hoàng thượng hàng nửa năm nay là để thăm dò cho ra vị sư phụ của Hoàng thượng.

Hải lão công thở dài nói:

- Nô tài chẳng cố cách nào làm khác được. Đáng giận cho Tiểu Quế Tử lại là đưa thâm độc khôn kiếp. Tròng mắt của nô tài bị gã dùng thuốc độc làm cho đui mù. Nếu không thì việc điều tra vụ bí mật lớn lao này cho biết rõ ràng. Khi nô tài quyết không để cho quân khôn kiếp ấy sống đến ngày nay.

Thái hậu cười khanh khách hỏi:

- Tiểu Quế Tử là đứa bé rất tinh khôn. Gã làm đui mắt người là hay lắm, sáng mai ta trọng thưởng cho gã.

Hải lão công tâu:

- Đa tạ Thái hậu! Nếu Thái hậu chỉ hậu táng cho Tiểu Quế Tử thì gã đã ở dưới suối vàng cũng được đội ơn mưa móc của Thái hậu.

Thái hậu hỏi:

- Người giết gã rồi ư?

Hải lão công tâu:

- Nô tài nhẫn nại quá lâu rồi. Từ nay trở đi nô tài không thể dùng gã được nữa.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa nghĩ thầm:

- Quả nhiên lão con rùa này biết ta không phải là Tiểu Quế Tử lâu rồi! Lão cũng biết cặp mắt của lão bị ta độc hại. Té ra lão lợi dụng mình để hạ độc thủ dần dần. Lão dạy võ công ta hoàn toàn để thám thính cho biết võ công của Hoàng thượng. Con mẹ nó! Mình biết sớm thế này thì quyết không mắc bẫy lão, chẳng đem võ công của Hoàng thượng về kể cho lão hay. Không biết bao giờ mình mới hăm dọa được lão té đái vãi phân cho hả giận?

Lại nghe Hải lão công vừa thở dài vừa nói:

- Thái thượng hoàng vốn nóng tính, đã làm việc gì là làm cho bằng được ngay. Đáng tiếc ngài làm đến thiên tử mà để người yêu bị kẻ khác gia hại không cứu sống được. Ngài đã xuất gia mà vẫn chưa quên Đồng Ngạc Phi. Nô tài trước khi rời chùa Thanh Lương về cung, Thái thượng hoàng giao thủ bút ban dụ truyền nô tài phải tra xét cho ra ai là hung thủ sát hại Đồng Ngạc Phi. à quên, sát hại Đoan Kính Hoàng Hậu. Ngài còn xuống dụ cho nô tài lập tức đem hung thủ chính pháp.

Thái hậu hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Y đã làm sư còn xuống dụ thế nào được? Người đã xuất gia vẫn không quên việc sát nhân thì đâu có được.

Hải lão công nói:

- Nô tài đã ngấm ngấm trừ tính thấy mình không thể địch nổi hung thủ này. Vì vậy mới luyện một môn võ công để liều mạng với họ. Chỉ vì quá nóng nảy đi lầm đường kinh mạch mà mắc bệnh ho suyễn chung thân. Nay lại đui mắt thì không hy vọng gì nữa.

Thái hậu nói:

- Phải rồi! Người suốt đời mang bệnh, lại đui mắt thì có vâng mật chỉ cũng chẳng làm gì được.

Hải lão công lại thở dài nói:

- Không được rồi! Quả là không được rồi! Nô tài xin cáo từ Thái hậu để ra đi.

Lão dứt lời liền trở gót từ từ cất bước.

Vì Tiểu Bảo thấy Hải lão công trở gót khác nào trút bỏ được khối đá đeo ở trong lòng. Gã nghĩ thầm:

- Lão con rùa cút rồi ta không còn sợ gì nữa. Lão yên trí ta đã mất mạng, tất không trở lại tìm kiếm nữa.

Bỗng nghe Thái hậu gọi giật lại:

- Hải Đại Phú! Hãy khoan! Người định đi đâu?

Hải lão công đáp:

- Bao nhiêu điều hệ trọng, nô tài đã tâu hết cùng Thái hậu. Bây giờ nô tài về nhà đợi chết.

Thái hậu hỏi:

- Công việc y giao cho người, người cũng bỏ dở, không làm ư?

Hải lão công tâu:

- Hiện nay nô tài tâm thì có thừa mà lực không đủ. Huống chi nô tài lại không có gan làm loạn, xúc phạm người trên.

Thái hậu cười khàn khàn nói:

- Người quả là kẻ hiểu thời vụ. Có thể mới không uống đã châu hầu chúng ta trong mấy năm trời.

Hải lão công tâu:

- Dạ dạ! Đa tạ hậu ơn của Thái hậu. Mối oan cừ chìm sâu đáy biển này đành chờ Hoàng thượng lớn tuổi, rồi ngài tự rửa oan khiên.

Lão ho lên mấy tiếng, nói tiếp:

- Nghe nói Hoàng thượng đã xuống chỉ bắt Ngao Bái thật ngài là một đáng anh quân. Mẹ ruột ngài bị người gia hại, chắc chẳng bao lâu ngài sẽ hiểu rõ và có cách xử trí. Chỉ đáng tiếc... nô tài không sống được đến ngày đó để coi hung thủ bị hành hình.

Thái hậu tiến lên mấy bước quát:

- Hải Đại Phú! Người hãy quay lại đi!

Hải lão công tâu:

- Dạ! Thái hậu có điều chi chỉ phán?

Thái hậu lớn tiếng:

- Vừa rồi người ăn nói càn rỡ... những chuyện hoang đường đó người đã tâu lên Hoàng thượng cả rồi ư?

Giọng nói của Thái hậu phát run tỏ ra ngài rất kích động.

Hải lão công tâu:

- Nô tài định sáng sớm mai sẽ tâu lên Hoàng thượng. Vì thế... nô tài trong lòng nóng nảy không thể chờ đợi được, mới đang đêm vào tâu Thái hậu trước.

Thái hậu nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Đột nhiên một luồng kinh phong rít lên. Tiếp theo là hai tiếng "bình bình" vang dội.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Gã không nhìn được thò đầu ra coi thì thấy thân pháp của Thái hậu mau lẹ dị thường. Ngài lướt quanh mình Hải lão công. Đồng thời hai tay liên tiếp phóng chưởng đánh vào người lão.

Hải lão công vẫn đứng vững như núi, vung chưởng kháng cự.

Vì Tiểu Bảo kinh hãi không biết đến thế nào mà nói. Gã tự hỏi:

- Tại sao Thái hậu lại đánh lão con rùa? Té ra Thái hậu cũng hiểu võ công.

Gã thấy thân pháp Thái hậu đã mau lẹ phi thường mà mỗi phát chưởng đánh ra lại rít lên veo veo, đủ tỏ chưởng lực của ngài cũng cực kỳ lợi hại.

Hải lão công hai chân vẫn đứng nguyên chỗ, phóng chưởng nghênh địch và hoá giải được chưởng lực của đối phương không phát ra tiếng nổ.

Hai bên chiến đấu hồi lâu. Thuỷ chung Thái hậu vẫn không làm gì được đối phương.

Hải lão công xoay tay trái đánh ngược lên. Tay mặt lão nhằm đánh từ trên không đánh xuống.

"Sầm" một tiếng! Chưởng lực hai bên đụng nhau. Người Thái hậu bị hất bay lùi lại.

Hải lão công cũng loạng choạng thân hình mấy cái mới đứng vững được.

Thái hậu lớn tiếng quát:

- Hảo nô tài! Người hý lộng quỷ thần đem võ công phái Thiếu Lâm dạy Tiểu Quế Tử. Không ngờ người lại là người phái Không Động.

Hải lão công đáp:

- Chả dám nào! Mặt cửa mướp đấng đôi bên một phường. Thái hậu đem võ công phái Võ Đang dạy Hoàng thượng định lừa gạt nô tài mắc bẫy. Nhưng... môn "Hoá cốt miên chưởng" lại là một công phu trên đảo Rắn. Nô tài đã biết cái đó từ hai năm trước.

Vì Tiểu Bảo trầm ngâm một chút rồi hiểu rõ ngay. Gã mắng thầm:

- Mẹ kiếp! Lão con rùa này giáo quyết vô cùng! Lão dạy mình những môn "Đại cầm nã thủ", "Đại từ đại bi Thiên diệp thủ" gì gì đều là võ công của phái Thiếu Lâm để Thái hậu tưởng ta là đệ tử phái Thiếu Lâm, mà thực ra lão là người phái Không Động con khỉ gì đó. Đáng tiếc môn "Bát quái du lòng chuông" của phái Võ Đang mà Thái hậu sử dụng không gặt được lão con rùa.

Gã lại lẩm bẩm:

- Té ra Thái hậu truyền thụ võ công cho Hoàng thượng.

Đột nhiên lão cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, la thảm:

- Trời ơi! Hồng bát! Thái hậu sử môn "Hoá cốt miên chuông". Chẳng lẽ bốn người lão con rùa vừa kể đều bị Thái hậu hạ thủ gia hại? Chao ôi! Thế này thì đảo lộn hết rồi! Mẹ ruột của Hoàng đế bị Thái hậu sát hại. Nếu lão con rùa đem việc này tâu đến tai Hoàng thượng tất xảy cuộc đại hoạ! Hoàng thượng mà không giết được Thái hậu, tất Thái hậu cũng giết Hoàng thượng. Trời ơi! Chuyện này không khéo loạn to, biết làm sao bây giờ?

Vi Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi trong lòng hoang mang không biết thế nào mà nói.

Trong đầu óc gã chỉ còn một ý niệm duy nhất là co giò chạy trốn để mau mau rời khỏi chốn thị phi này.

Tuy Vi Tiểu Bảo tính chạy trốn, nhưng gã sợ quá toàn thân nhũn ra. Hai chân tựa hồ đóng đinh xuống đất, không sao nhúc nhích được một chút thì còn nói chi đến chuyện chuồn đi? Tình trạng gã lúc này chẳng khác người mơ mộng. Gã muốn cử động một ngón tay cũng không thể được.

Bỗng nghe Thái hậu hỏi:

- Câu chuyện đã đến thế này mà ngươi còn hòng sống được qua đêm nay ư?

Hải lão công đáp:

- Thái hậu cứ việc tuyên triệu bọn thị vệ tới đây càng nhiều càng hay. Nô tài sẽ đem hết đầu đuôi câu chuyện nói cho chúng nghe, tất có một tên đưa nội vụ tâu đến tai Hoàng thượng.

Thái hậu cười gằn nói:

- Chà! Ngươi tính khéo đấy, chắc là sẽ được như ý.

Bà nói câu này rất chậm chạp, đồng thời không ngớt điều hoà hơi thở.

Hải lão công nói:

- Thái hậu hãy bảo trọng thánh thể, để khỏi trật đường kinh mạch.

Thái hậu nói:

- Kể ra ngươi thật có lòng tốt!

Nên biết võ công của Hải lão công vốn tương đương với Thái hậu. Bây giờ lão hai mắt đui mù thì không phải là địch thủ của bà nữa.

Từ mấy năm trước lão điều tra tên ngũ tác, miệng gã nói ra hung thủ sát hại Hiếu Khang Hoàng Hậu và Đồng Ngọc Trinh phi đã sử môn "Hoá cốt miên chương". Công phu âm độc này là một môn bí truyền độc đạo của đảo chúa đảo Rắn ngoài biển Liêu đông. Khi ấy lão chưa biết hung thủ là ai, đã mạo hiểm ngấm ngầm luyện môn võ công chuyên để đối phó với "Hoá cốt miên chương". Tuy vậy này làm tổn thương đến thân thể lão, nhưng lão đã luyện thành công phu đó rồi.

Sau Vi Tiểu Bảo cùng vua Khang Hy hàng ngày luyện võ, Hải lão công đoán ngay người dạy võ công cho Hoàng đế tức là hung thủ đã sát hại Hiếu Khang Hoàng Hậu và Đồng Ngọc Trinh phi. Lão còn tiên đoán sau này tất xảy ra một trường đại chiến.

Hải lão công lại biết rõ cả việc Vi Tiểu Bảo đã sát hại Tiểu Quế Tử và làm cho lão mù cả hai mắt. Lão thấy gã mạo xưng Tiểu Quế Tử bầu bạn với mình thì nghĩ rằng: Thằng bé này nhỏ tuổi như vậy lại chưa từng quen biết lão, tất có người sai gã trà trộn vào đây. Lão đã dùng lời khéo léo dẫn dụ và lừa gạt để do thám cho ra ai là người chủ trương vụ này.

Nhưng Vi Tiểu Bảo theo Mao Thập Bát đến kinh rồi bị bắt, chứ chẳng ai sai khiến. Vì vậy mà cơ quan không thể bại lộ. Nếu không thế thì dù Vi Tiểu Bảo có tinh khôn đến đâu nhưng gã còn nhỏ bé, kiến thức nông cạn, chẳng thể nào bịt kín Hải lão công được.

Cuộc tra hỏi của Hải lão công không đem lại kết quả nào, lão liền tương kế tựu kế dạy võ công cho Vi Tiểu Bảo để đối phương nhận định lão là một tay cao thủ phái Thiếu Lâm.

Hiện giờ xảy ra cuộc động thủ, Thái hậu quả nhiên đã bị một võ cay vì chuyện nhận lầm này.

Nguyên nửa năm trước đây, Thái hậu tưởng Hải lão công là một tay cao thủ phái Thiếu Lâm. Còn Hải lão công thì lại biết rõ võ công của Thái hậu đã giả vờ thuộc phái Võ Đang.

Hai người đối nghịch một sáng, một đui mù, nhưng việc phán đoán võ học của đối phương lại tương phản. Hải lão công đui mù mà liệu định rất đúng. Thái hậu mắt sáng nhưng lại đoán sai. Cái đó không phải vì kiến thức của Thái hậu kém cỏi, mà là vì Hải lão công đã vắn hỏi tên ngũ tác biết rõ chân

tướng nội vụ. Còn Thái hậu thuỷ chung vẫn như người bị che mắt mà không nhìn rõ được.

Hải lão công biết mình đui mắt kém thế, phải chọc giận để đối phương ra tay tấn công, kỳ cho đến lúc mỏi mệt, lão mới thừa cơ phản kích mấy chiêu để thủ thắng.

Hơn nữa, vừa rồi Hải lão công đã xoay sở câu chuyện hồi lâu mà thuỷ chung Thái hậu vẫn không tiết lộ, chính bà đã hạ thủ gia hại Đồng Ngạc Trinh phi, Hiếu Khang Hoàng Hậu, hay là đã sai khiến kẻ khác.

Theo lẽ thường mà phỏng đoán thì muốn luyện thành môn "Hoá cốt miên chương" phải gắng công trong vòng hai chục năm. Thái hậu là dòng dõi thế gia, vinh hiển vô cùng. Mấy đời làm đến đại thần. Vậy khi bà nhỏ tuổi là một vị thiên kim tiểu thư thì khi nào lại lần mò đến tận đảo Rắn để học môn công phu kia được? Hải lão công cho là trong bọn cung nữ thân tín kẻ cận Thái hậu có một cao nhân.

Ngờ đâu lão vừa nói đến chuyện đem nội vụ tâu trình Hoàng thượng, Thái hậu bốn chồn trong dạ, không kịp suy nghĩ sâu xa, lập tức ra tay công kích. Trường hợp này xảy ra tức là Thái hậu đã thừa nhận chính mình hạ thủ sát hại bốn người. Bà còn hấp tấp phóng ra ba chữ mau lẹ phi thường. Nhân đó bà bị nội thương rất trầm trọng.

Hải lão công mấy năm trời khổ tâm rèn luyện, sắp đặt kế hoạch, nay lão thấy mình thành công, trong bụng được an ủi rất nhiều.

Lão nghĩ thầm:

- Tuy Thái hậu bây giờ nhận ra lai lịch võ công của ta, nhưng bà đã bị thương trước rồi, thì chẳng làm gì được ta nữa.

Thái hậu bị thương khá nặng, trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận vô cùng!

Bà nghĩ thầm:

- Đêm nay nếu ta để tên lão nô này còn sống và rời khỏi nơi đây, tất hẳn lên tàu lên Hoàng thượng thì cả nhà ta đều bị tru diệt. Con hồ ly tinh kia ở dưới địa ngục mà biết tin này cũng nở mặt nở mày, vui sướng như mở cờ trong bụng.

Bà nghĩ tới nét mặt tươi cười đẹp như hoa của Đồng Ngạc Phi thì khí tức lại xông lên đến cổ. Bà không sao nhẫn nại được nữa, hít mạnh một hơi chân khí rồi cất tiếng quát:

- Đêm nay ta quyết liều mạng với mi, chết thì cùng chết, chớ chẳng để mi sống sót.

Bà là một vị Hoàng thái hậu, ở địa vị chí tôn, kể ra không khi nào lại phải quyết sống mái với một tên thái giám. Nhưng hiện giờ bà lâm vào tình trạng cực kỳ khản trương phải giải quyết cho xong vấn đề. Nếu Hải lão công không chết thì bà cũng khó an toàn. Vì thế bà bất đắc dĩ phải đối phó một mất một còn với lão.

Thái hậu quyết định chủ ý rồi thủng thẳng nói:

- Hải Đại Phú! Người muốn bịa chuyện phao ngôn thì cứ việc mà nói nhăng nói càn. Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đầu óc rất sáng suốt. Ta thử coi y nghe lời ta hay nghe mi?

Hải lão công đáp:

- Dĩ nhiên Hoàng thượng lúc ban đầu không tin nô tài. Chắc ngài còn lập tức hạ chỉ xử tử nô tài nữa. Nhưng sau đây mấy năm suy nghĩ kỹ càng rồi ngài sẽ hiểu rõ. Thái hậu ơi! Dòng họ Thái hậu truyền đời phú quý tôn vinh. Hoàng hậu của đức Thái Tôn và Thái thượng hoàng đều xuất thân ở quý phủ. Đáng tiếc cho sự vinh hoa phú quý này đến triều Khang Hy là kết thúc.

Thái hậu nghe tới đây không nhẫn nại được nữa, toàn thân run lên, vì bà biết lão thái giám này nói mấy câu này là đúng sự thực. Bà biết tiểu Hoàng đế thông tuệ phi thường, chẳng sớm thì muộn bà sẽ không lường gạt được ngài nữa.

Hải lão công lại nói tiếp:

- Thái thượng hoàng đã hạ lệnh cho nô tài: một khi tra ra được hung thủ thì bất luận người đó là ai, phải lập tức ra tay hạ sát. Đáng tiếc nô tài bản lĩnh kém cỏi, không phải là đối thủ của Thái hậu, nên phải dùng đến hạ sách, đem nội vụ khải tấu Hoàng thượng.

Lão vừa dứt lời liền trở gót bước đi.

Thái hậu ngấm ngầm đề tụ chân lực toan nhảy vọt lại công kích thì đột nhiên cảm thấy luồng gió nhẹ chuyển động. Bất thành linh Hải lão công vọt mình lại gần, vung song chưởng đánh mạnh ra.

Nguyên Hải lão công vâng mệnh vua Thuận Trị tìm ra hung thủ đã sát hại Đồng Ngạc Phi là lập tức xử tử. Lão quyết chí làm nên đại sự. Lão nói những gì đem nội vụ khải tấu Hoàng thượng chẳng qua để nhiễu loạn tâm thần Thái hậu. Một khi lòng dạ dần bà đã bồn chồn nóng nảy thì khó mà ngưng thần tĩnh trí được. Lão sẽ thừa cơ ra chiêu phản kích đột ngột theo cách sét nổ thành linh không kịp bưng tai.

Phát chưởng của Hải Đại Phú tuy phóng ra không một tiếng động nhưng lão đã vận dụng toàn thân công lực có sức nặng ngàn cân.

Vừa rồi Hải lão công lắng tai nghe Thái hậu nói năng đã biết rõ phương vị chỗ bà đứng, lão còn tính không sai trật một tấc mới phóng chưởng nhằm yếu huyệt trước ngực bà đánh tới.

Thái hậu không ngờ Hải lão công thân pháp mau lẹ đến thế! Lão đã bước đi, vụt một cái liền trở lại công kích.

Thái hậu muốn lạng người né tránh. Bà nghĩ rằng mình chỉ lẹ bước di chuyển thân hình là lão thái giám đui mù này chẳng tài nào biết được bà đứng ở đâu. Bà lại yên trí chỉ có mình tuy ra tay tấn công, còn đối phương ngoài cách theo chưởng phong chống đỡ, không còn cách nào phản kích.

Ngờ đâu Thái hậu vừa chuyển mình, chưởng lực của Hải lão công đã xô tới khiến bà cơ hồ nghệt thở. Bà đành vận nội lực vào tay phải đánh ra.

Thái hậu lại tính toán:

- Sau khi hai chưởng lực giao nhau, ta lập tức dời gót chuyển mình ra chỗ khác.

Dè dặt phát chưởng của Hải lão công áp lực cực kỳ trọng đại khiến cho Thái hậu không thể di chuyển được.

Kế đâu không thành, Thái hậu lại nghĩ đến kế thứ hai. Lập tức bà tăng gia nội lực vào tay phải để tỷ đấu nội kinh với đối phương.

Hải lão công vừa phát giác nội lực của Thái hậu ào ạt xô ra thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ:

- Mình đã đui mắt mà lại tỷ đấu bằng cách di chuyển thân hình thì dĩ nhiên lâm vào tình trạng bất lợi. Nếu cùng mù tỷ đấu nội lực thì mắt đui hay mắt sáng cũng không quan hệ.

Thái hậu đã bị nội thương, khí lực không còn hùng hậu như trước. Bà cần phải điều dưỡng một giờ hay ba khắc mới khôi phục lại được nguyên khí. Thế mà bà lại tỷ đấu nội lực ngay, tất nhiên tinh lực hao mòn kiệt quệ rồi nhũn người ra mà chết.

Hiện giờ âm lực ở tay trái, dương lực ở tay mặt, sau khi tỷ đấu một lúc, âm dương lực dần dần đảo ngược, và biến thành dương lực ở tay trái, âm lực ở tay mặt.

Vì Tiểu Bảo ngó thấy một bàn tay của Thái hậu chống với hai bàn tay của Hải lão công, coi hơi hợt như không, chẳng có chi nguy hiểm.

Gã có biết đâu chưởng lực của Thái hậu chống với hai khối đá mài. Nó đang chuyển động từ từ như mài bụi phấn. Nội lực của Thái hậu mất đi từng chút một.

Thái hậu phát giác ra chưởng lực của đối phương cực kỳ quái dị thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, nghĩ thầm:

- May mà ta đề phòng cẩn thận. Nếu mình sơ ý một tý thì đêm nay chắc phải chết về tay tên thái giám hung ác này.

Bà xoay tay trái nhẹ nhàng đưa vào bọc lấy ra một cây Nga Mi thích bằng bạch kim pha thép. Bà cầm Nga Mi thích phóng ra rất thông thả. Mũi Nga Mi thích dần dần đưa vào bụng dưới Hải lão công.

Vi Tiểu Bảo ẩn ở phía sau toà miếu giả. Gã vẫn nơm nớp lo sợ Thái hậu phát giác.

Ngẫu nhiên gã thò đầu ra ngoảnh trộm một cái rồi lập tức rút đầu lại.

Bất thành linh gã thấy ánh bạch quang lấp lánh, vội thò đầu ra nhìn thì thấy bàn tay của hai người vẫn giáp vào nhau. Chỉ có trong tay trái Thái hậu là thêm một thứ binh khí ngắn tũn đang đâm về phía bụng dưới Hải lão công.

Gã mừng thầm, tự nhủ:

- Hay quá! Hay quá! Lão con rùa kia sắp chầu trời đến nơi rồi!

Nhưng ngọn Nga Mi thích còn cách bụng đối phương chừng một thước thì không thể tiến thêm được nữa.

Nguyên hai bàn tay của Hải lão công phát huy lực lượng âm dương mà xô ra mỗi lúc một mạnh và mau lẹ. Một bàn tay của Thái hậu chống không nổi. Bà cảm thấy tay mặt mình dần dần bất lực. Bà không nhận được nữa muốn đưa tay trái ra để góp sức.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>